

Dosar nr. [REDACTED]

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTOR 3 BUCUREȘTI
SECȚIA CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 14319
Ședința publică de la 19 DECEMBRIE 2017
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE: [REDACTED]
GREFIER: [REDACTED]

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe contestatoarele B. [REDACTED] SA și E. [REDACTED] NE. [REDACTED] F. [REDACTED] și intimații [REDACTED] și [REDACTED] ([REDACTED]), având ca obiect contestație creditor Legea 77/2016.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la data de 07.12.2017 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul respectiv, încheiere care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 15.12.2017, iar ulterior la data de 19.12.2017, când în aceeași compunere a hotărât următoarele:

INSTANȚA:

Deliberând asupra cererii cu care a fost investită, instanța de judecată constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătorei Sectorului 3 București la data de 05.04.2017 cu nr. [REDACTED] contestatoarele B. [REDACTED] S. [REDACTED] și E. [REDACTED] F. [REDACTED] au solicitat instanței în contradictoriu cu intimații [REDACTED] și [REDACTED] ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să constate că notificarea nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea nr. 77/2016, precum și să dispună obligarea intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea în fapt, în esență, contestatorii au arătat că procedura dării în plată reglementată de prevederile Legii nr. 77/2016 reprezintă o excepție de la importante principii de drept, și chiar o încălcare a unor reguli constituționale.

Întrucât legiuitorul a stabilit condiții stricte pentru ca solicitanții să beneficieze de prevederile legii, proba acestor condiții le revine solicitanților, nefiind suficient să afirme îndeplinirea lor. Proba trebuie făcută cu înscrisuri corespunzătoare, exterioare contractului de credit, cel puțin în ceea ce privește dovedirea condițiilor de la art. 4 lit. a), c) și d).

Toate aceste dovezi se impunea a fi atașate la notificarea prevăzută de art. 5 din lege, astfel încât creditorul să poată decide în sensul prezentării la notar sau al contestării pe calca acțiunii reglementate de art. 7.

Având în vedere soluția Curții Constituționale cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016, respectiv că aceste dispoziții sunt constituționale doar în măsura în care instanța va verifica condițiile referitoare la existența impreviziunii, instanța nu are posibilitatea să facă aplicarea Legii nr. 77/2016 datorită faptului că, teoria impreviziunii nu este aplicabilă în speță, întrucât a fost legiferată de abia odată cu intrarea în vigoare a Noului Cod civil în anul 2011.

S-a mai arătat că în principal debitorii au informat reclamantele cu privire la intenția de a da în plată bunul imobil având în vedere creșterea cursului valutar a CHF-ului, motiv

pentru care aceste susțineri făcute în vederea dovedirii îndeplinirii condițiilor impreviziunii sunt neîntemeiate, având în vedere notorietatea aspectului privind fluctuația cursului valutar. Orice persoană cunoaște că, în condițiile în care contractează un credit în valută, trebuie să restituie în aceeași monedă, iar valuta respectivă poate varia în raport de moneda națională, dată fiind perioada mare de timp în care se desfășoară relațiile contractuale.

Nu se poate face aplicarea teoriei impreviziunii întrucât debitorul și-a asumat riscul fluctuațiilor monedei CHF, astfel cum s-a reținut în mod corect și în practica instanțelor judecătorești în acțiunile având ca obiect conversia creditelor, întemeiate pe teoria impreviziunii, ceea ce echivalcăză cu asumarea riscului schimbării împrejurărilor existente la data încheierii contractului.

Contestatoarele au menționat că convenția de credit s-a încheiat cu B. S.A. ulterior, aceasta procedând la încheierea contractului de cesiune prin care drepturile și obligațiile rezultate din contractul de credit au fost cesionate, actualul creditor fiind ERB

În cauză Notificarea este destinată B. S.A., prin care i se solicită stingerea datoriei izvorâte din contractul de credit prin darea în plată a bunului imobil ipotecat, însă aceasta nu are calitate pentru a dispune stingerea datoriei izvorâte din contractul de credit, sau pentru a ordona unei alte entități juridice să facă sau să nu facă ceva.

Așadar, la data comunicării notificării de către debitoare către B. S.A., aceasta nu are calitate în înțelesul Legii nr. 77/2016.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016, art. 148 alin. (2) din Constituție, art. 17 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

În probațiune, contestatoarele au solicitat instanței încuviințarea probei cu înscrisuri, pe care le-au atașat cererii, în fotocopii certificate pentru conformitatea cu originalul (f. 12-43).

Cererea a fost **legal timbrată** cu taxa judiciară de timbru în quantum de 20 lei conform art. 27 din O.U.G. nr. 80/2013, dovada achitării fiind atașată la dosarul cauzei, la fila 11.

Prin **întâmpinarea** depusă în data de 09.05.2017, intimații L. și M. au solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, iar în subsidiar, adaptarea contractului, precum și obligarea contestatoarelor la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea în fapt, intimații au arătat, în esență, că la data de 29.03.2017, L. (împrumutat) și M. (codebitor) au notificat S.C. S.A. (creditor inițial) și ERB (creditor cesionar) cu privire la decizia de a transfera dreptul de proprietate asupra imobilului apartament nr. 108 situat în M. (compus din camere de locuit și dependințe (hol, cămară, bucătărie, hol, debara, baie, debara, logie, logie) cu o suprafață utilă de 8 mp, conform actelor de proprietate și respectiv de 8 mp din măsurătorile cadastrale, ipoteca fiind instituită în favoarea creditoarei pentru garantarea obligațiilor ce izvorăsc din contractul de credit ipotecar nr. HL din 17.07.2007.

Notificarea a fost redactată de avocat și transmisă prin executor judecătoresc. În cuprinsul acesteia au fost menționate două date de convocare, stabilite la cel puțin 30 de zile calendaristice de la data notificării fiind de asemenea indicat și sediul notarului public la care urmează să se prezinte părțile în vederea încheierii actului de dare în plată.

În ceea ce privește afirmațiile contestatoarei cu privire la faptul că nu au depus înscrisuri care să dovedească îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 lit. a), c) și d), intimații au arătat că la data transmiterii Notificării de Dare în plată au fost atașate toate înscrisurile necesare pentru a dovedi îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016.

Au mai menționat că dovada calității de consumator este de necontestat și este pe deplin dovedită prin conținutul Contractului de credit încheiat între debitori în nume personal și în calitate de persoane fizice, respectiv [redacted] și [redacted] și SC B [redacted] S.A., contract de credit ce a fost contractat în scopul achiziționării unui imobil - apartament, având destinația de locuință și nu de teren, spațiu comercial.

Intimații au precizat că între reclamantă în calitate de împrumutătoare și intimați în calitate de împrumutați s-a încheiat contractul de credit nr. HL [redacted] din data de 17.07.2007, având ca obiect un credit în valoare de 108.000.00 CHF. La momentul finanțării, rata de schimb pentru 1 CHF era de 1,8924 Lei, astfel că la momentul acordării finanțării intimații datorau creditoarei 204.379,2 Lei. Cuantumul ratei lunare pe care intimații o aveau de achitat la data semnării contractului raportat la cursul din ziua acordării 1,8924 Lei/1 CHF, era de 1245 lei. La data transmiterii Notificării (29.03.2017) rata lunară pe care intimații o aveau de achitat raportat la cursul din 29.03.2017 (4.2496/ Lei/1 CHF) este de 3565 lei.

S-a menționat faptul că, din anul 2008 și până în prezent valoarea unui franc elvețian a fost în continuă creștere, punctul culminant al creșterii a fost în luna ianuarie a 2015 când într-un interval de doar câteva ore, valoarea unui franc elvețian a crescut de la 3,7 lei la 4,3 lei (la casele de schimb valutar fiind vândut chiar și cu 6 lei). Șocul i-a izbit din plin pe românii cu credite în această monedă, care s-au trezit ca trebuie să plătească peste noapte cu peste 15% mai mult la rată.

Intimații au solicitat ca în măsura în care instanța va decide să mențină utilitatea socială a contractului și să dispună adaptarea acestuia, să aibă în vedere următoarele soluții:

a) Soluția 1

Menținerea creditului în CHF (scriptic), cu indexarea cursului valutar la o valoare fixă de 1.8924 Lei (cursul din data acordării) plus 20%, plata soldului și accesoriilor acestuia, exprimate astăzi în CHF urmând a se realiza în lei la un curs de 2,27 lei.

Diminuarea ratei de dobândă la valoarea de LI BOR CHF 3M+3 puncte procentuale, ce se va aplica până la data scadenței finale a contractului de credit.

b) Soluția 2

Conversia în lei a creditului, la cursul de 3,7 RON/1 CHF (curs valabil anterior deciziei BCE din data de 15.01.2015) cu aplicarea unui discount de 35% din valoarea soldului.

Dobândă fixă de 1,5% pentru o durată de 1096 de zile (3 ani) de la data semnării actului adițional, urmând ca la expirarea acestei perioade să se aplice o dobândă compusă din ROBOR PLUS 2,5 puncte procentuale

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205 și 254, 293 și 453 din C.p.c., 970 C. civ. 1865, Legea nr. 77/2016, Decizia CCR 623/25.10.2016, Decizia CCR 62/2017 punctul 49, art.2 din Legea nr. 193/2000, art. 2 din OG 21/1992, art. 2 din directiva 93/13.

În probațiune, intimații au solicitat instanței încuviințarea probei cu înscrisuri, pe care le-au atașat întâmpinării, în fotocopii certificate pentru conformitatea cu originalul (f. 82-197).

La termenul de judecată din data de 20.07.2017, instanța a încuviințat pentru părți proba cu înscrisuri, apreciind că acestea sunt pertinente, concludente și utile soluționării cauzei.

La termenul de judecată din data de 28.09.2017 instanța a calificat juridic cererea intimaților de adaptare a contractului ca fiind o cerere reconvențională, iar în baza art. 29 alin. 1 lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013 a constatat că cererea reconvențională este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

Analizând cererea prin prisma motivelor formulate, a apărărilor invocate și a

probelor administrate, instanța de judecată reține următoarele:

Cu titlu preliminar, instanța reține că la data de 17.07.2006 s-a încheiat contractul de credit ipotecar nr. H12345 între reclamanta S.C. 12345 S.A. și intimații 12345 și 12345 având ca obiect acordarea unui împrumut în valoare de 108.000 CHF pe o perioadă de 408 luni în scopul achiziționării imobilului situat în 12345, str. 12345 nr. 12345 bl. 12345, sc. 12345, et. 12345, ap. 12345, sector 12345.

Prin notificarea transmisă de Cabinet Avocat Burada Alexandra și comunicată reclamantelor B. 12345 S.A. și 12345, debitorii 12345 și 12345 au adus la cunoștință acesteia solicitarea de stingere a datoriilor izvorâte din contractul de credit nr. H12345 / 17.07.2006 prin darea în plată a imobilului situat 12345, str. 12345 nr. 12345 bl. 12345, sc. 12345, et. 12345, ap. 12345, sector 12345 sau readaptarea contractului în două modalități.

La data de 05.04.2017, cu respectarea termenului instituit de art. 7 alin 1 din Legea nr. 77/2016, reclamantele B. 12345 S.A. și Erb 12345 au formulat contestație privind îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii dării în plată.

În drept conform art. 5 din Legea nr. 77 /2016, în vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.

În cauza de față instanța constată că prin Actul adițional nr. 12345 (f. 27-28) încheiat între reclamante și pârâți s-a stabilit că între creditorul inițial (B. 12345 S.A.) și creditor (E. 12345 European Banking B.V.) a intervenit contractul cadru de vânzare cumpărare creanțe din data de 11.07.2008, prin care s-a cesionat creanța izvorâtă din contract, în consecință: (i) a avut loc schimbarea creditorului inițial care a fost înlocuit cu creditorul și în ceea ce privește toate garanțiile personale și/sau imobiliare, drepturile și acțiunile constituite anterior în vederea garantării obligațiilor rezultate din contract; (ii) au fost păstrate toate garanțiile personale și/sau imobiliare, drepturile și acțiunile constituite anterior în vederea garantării obligațiilor rezultate din contract și acestea au fost transferate către creditor și aparțin în totalitate acestuia de la momentul transferului.

Pârțile au stabilit că între creditorul inițial și creditor a intervenit contractul cadru de administrare din data de 11.07.2008, prin care creditorul inițial a păstrat calitatea de administrator al contractului.

În consecință, față de împrejurarea că reclamanta B. 12345 S.A. a păstrat calitatea de administrator al contractului, instanța apreciază că în mod legal notificarea a fost transmisă și acesteia, deși nu mai are calitatea de creditoare a pârâților.

Potrivit Legii nr. 77/2016 și potrivit Deciziilor Curții Constituționale nr. 623/2016, 638/2016 și inclusiv 62/2017 în care se face trimitere expresă la Legea nr. 77/2016, din punct de vedere procedural, în condițiile formulării contestației de către creditor, instanța judecătorească va verifica *îndeplinirea condiției notificării* creditorului conform celor prevăzute de Legea nr. 77/2016, *îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege* și, dacă aceste condiții sunt îndeplinite, va aplica în mod obligatoriu *teoria impreviziunii* (paragraf nr. 120 Decizia 623/2016).

În prezenta cauză, instanța reține că reclamantele nu au contestat că *au primit notificarea* din partea intimaților.

Instanța constată că, contrar susținerilor reclamantelor, intimații *au făcut dovada* că erau îndeplinite în mod cumulativ condițiile impuse de Legea nr. 77/2016 încă de la momentul depunerii Notificării la reclamante în 29.03.2017.

Intimații nu aveau obligația să facă o altă dovadă a faptului că sunt consumatori atâta timp cât este de domeniul absolutei evidențe că sunt persoane fizice posesoare de CNP și de domiciliu, nu o societate posesoare de CUI și sediu sau P.F.A. sau I.I. sau orice altă formă. Atâta timp cât nimeni nu poate fi obligat să facă dovada unui fapt negativ, reclamantele sunt cele care aveau obligația să facă dovada pretinsului fapt negativ, respectiv că intimații nu sunt consumatori, că au devenit profesioniști, să precizeze ce tip de profesioniști sunt și să nu se limiteze la simple alegații și considerații teoretice. Nicio persoană fizică nu se transformă într-un profesionist urmând a dobândirii unor venituri.

Contestatoarele nu au fost în măsură să probeze că imobilul în discuție ar avea altă destinație decât cea de locuință, deși aveau obligația de a-și dovedi susținerile, conform art. 10 alin. 1 și art. 249 C.p.c.. Mai mult, conform adevărului emise de Asociația de proprietari Bl. [redacted] depusă de intimați odată cu Notificarea, pentru apartamentul [redacted] „sc plătesc cotele de întreținere pentru 3 persoane” (f. 88 vol. I), iar în Certificatele de atestate fiscală, de asemenea atașate la Notificare, era menționat tipul imobilului, respectiv „rezidențial” (f. 90-91 vol. I), iar Codul fiscal definește foarte clar prin art. 453 lit. f) noțiunea de „clădire rezidențială” ca și „construcție alcătuită din una sau mai multe camere folosite pentru locuit, cu dependințele, dotările și utilitățile necesare, care satisface cerințele de locuit ale unei persoane sau familii”. Prin urmare, intimații au depus nu o dovadă, ci două dovezi cu privire la natura imobilului dat în plată.

Odată reținute condițiile din Legea nr. 77/2016 ca fiind îndeplinite, instanța va proceda la aplicarea Deciziilor CCR nr. 623/2016, 638/2016, dar și a Deciziei 62/2017 și la analiza incidenței sau nu în prezenta cauză a *teoriei impreviziunii*.

Instanța apreciază ca neîntemeiată susținerea contestatoarelor în sensul că având în vedere că în speță sunt aplicabile dispozițiile Codului Civil din 1865, nu poate fi analizată impreviziunea întrucât vechiul Cod Civil nu reglementa această instituție.

Sub imperiul Codului civil din 1864, teoria impreviziunii era fundamentată pe prevederile art. 970, conform cărora convențiile trebuie executate cu bună-credință. Ele obligă nu numai la ceea ce este expres într-însule, dar la toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă obligației după natura sa." Așadar, chiar dacă nu era consacrată *in terminis* din punct de vedere normativ, impreviziunea rezulta din însăși reglementarea de principiu relativă la contracte, ea fiind justificată prin elementele de bună-credință și echitate ce caracterizează executarea contractelor.

În Decizia nr. 623/2016 (la parte din aceste considerente fiind făcută trimitere și prin Decizia 638/2016) Curtea Constituțională a stabilit:

- în esență, impreviziunea intervine când în executarea contractului a survenit *un eveniment excepțional și exterior* ce nu putea fi prevăzut în mod rezonabil la data încheierii contractului în privința amplitudinii și efectelor sale, ceea ce face *excesiv de oneroasă* executarea obligațiilor prevăzute de acesta. Drept urmare, clauzele contractului cu executare succesivă în timp trebuie adaptate în mod adecvat la noua realitate în măsura survenirii unui risc care se circumscrie ideii de impreviziune. În acest context, Curtea reține că determinarea împrejurărilor care justifică aplicarea impreviziunii, concept derivând din buna credință care trebuie să caracterizeze executarea contractului, trebuie realizată ținându-se cont de ideea de risc al contractului. Acesta trebuie analizat dintr-un punct de vedere bivalent atunci când acesta se materializează; astfel, contractul în sine presupune *un risc inerent asumat în mod voluntar de cele două părți ale contractului*, în baza autonomiei lor de voință, principiu care caracterizează materia încheierii contractului, și *unul supra-adăugat* care nu a putut face obiectul *in concreto* a unei previziuni de către niciuna dintre acestea, *risc care trece dincolo de puterea de prevedere a cocontractanților și care ține de intervenția unor elemente ce nu puteau fi avute în vedere la momentul a quo* (paragraf nr. 96);

- impreviziunea vizează *numai riscul supraadăugat* și, în condițiile intervenirii acestuia, este menită să reamenajeze prestațiile la care părțile s-au obligat în condițiile noii realități economice/juridice. Ea nu are drept scop revenirea la prestațiile de la momentul *a quo* al încheierii contractului de credit sau la riscul acceptat de către părți la același moment, fiind, așadar, străină acestora, dar oferă o bază legală pentru adaptarea sau încetarea contractului. Adaptarea are loc atunci când utilitatea socială a contractului poate fi menținută, pe când încetarea atunci când în cazul intervenirii noilor condiții contractul își pierde utilitatea socială. În consecință, Curtea reține că revine, în primul rând, părților obligația de a renegocia contractul, iar, în al doilea rând, renegocierea trebuie să fie una efectivă prin raportare la noua realitate (paragraf nr. 97);

- teoria impreviziunii, fundamentată pe cele două principii (puterea de lege/forța obligatorie pe care contractul o are pentru părțile contractante, pe de o parte, și buna-credință în executarea acestuia, pe de altă parte), atenuază caracterul obligatoriu al contractului, în măsura în care, pe perioada executării acestuia, intervine o *situație imprevizibilă*, însă niciuna dintre părțile contractante nu abdică de la obligațiile care îi revin potrivit executării cu bună-credință a contractului. Așadar, *echitatea, alături de buna-credință*, oferă un fundament al impreviziunii, pornind de la relația existentă între ele (paragraf nr. 99);

- potrivit arhitecturii constituționale și legale, în caz de neînțelegere între părți, evaluarea existenței *situației neprevăzute* (condiție obiectivă) și a *efectelor* sale asupra executării contractului, a *bunei-credințe* în exercitarea drepturilor și obligațiilor contractuale ale părților (condiții subiective), precum și a *echității* (ce presupune atât o latură obiectivă, cât și una subiectivă) trebuie realizată cu maximă rigoare și cade în sarcina instanței judecătorești, organ care beneficiază de garanția de independență și imparțialitate și care, pe această cale, dobândește un rol important în determinarea condițiilor de executare a contractului. Consecința luării în considerare a criteriului bunei-credințe constituie o lărgire a rolului judecătorului în contract, dar securitatea juridică nu va fi pusă în pericol, întrucât intervenția judiciară este limitată de îndeplinirea condițiilor specifice impreviziunii contractuale (paragraf nr. 100);

- art. 11 teza întâi din Lege care face referire la *echilibrarea riscurilor* izvorând din contractul de credit, precum și din Expunerea de motive a legii care folosește expresia "*criză a contractului*". Aceste sintagme trebuie interpretate ca fiind o expresie particularizată la nivelul contractului de credit a teoriei impreviziunii, așa cum a fost enunțată mai sus. Legiuitorul a avut în vedere *reechilibrarea prestațiilor* în condițiile în care, pe perioada executării contractului, a intervenit un *risc supraadăugat riscului firesc* ce însoțește un contract de credit și *în care niciuna dintre părți nu este culpabilă de apariția evenimentului* (paragraf nr. 102).

- condițiile specifice impreviziunii sunt condițiile cu caracter obiectiv referitoare la cauza schimbării circumstanțelor (existența *situației neprevăzute*) sau la cuprinsul contractului (*absența unei clauze de adaptare a contractului*) și condițiile cu caracter subiectiv referitoare la atitudinea/conduita părților contractante (*lipsa culpei debitorului în executarea contractului*) sau la efectele schimbării circumstanțelor (*caracterul licit al neexecutării obligațiilor contractuale*) (paragraf nr. 117).

- singura interpretare care se subsumează cadrului constituțional în ipoteza unei reglementări generale a impreviziunii în executarea contractelor de credit este cea potrivit căreia instanța judecătorească, în lipsa acordului dintre părți, are competența și obligația să aplice impreviziunea în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile existenței acesteia. Curtea mai reiterează faptul că, față de cadrul legal existent la data încheierii contractelor de credit, prevederile legale criticate trebuie să se aplice doar *debitorilor care, deși au acționat cu bună-credință, în conformitate cu prevederile art. 57 din Constituție, nu își mai pot îndeplini obligațiile ce rezultă din contractele de credit în urma intervenirii unui eveniment*

exterior și pe care nu l-au putut prevedea la data încheierii contractului de credit (paragraf nr. 119);

- faptul că garanția adusă se devalorizează nu are legătură cu executarea contractului de credit. Acest criteriu ar putea, în schimb, să fie folosit în coroborare cu principiul echității ca parte a teoriei impreviziunii astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Astfel, instanța judecătorească urmează să evalueze dezechilibrul prestațiilor rezultate din contractul de credit și prin recurgerea la acest criteriu atunci când contractul de credit a fost convenit în vederea achiziționării unui imobil (paragraf nr. 122).

În prezenta cauză, instanța constată întrunită *prima condiție obiectivă* a impreviziunii reținută de Curtea Constituțională (paragrafe 116, 117, 119) respectiv situația neprevăzută reprezentată de fluctuația exagerată a cursului valutar moneda națională – moneda străină în care a fost acordat creditul - RON/CHF - de la data încheierii contractului de credit față de data când a fost făcută notificarea de dare în plată.

Instanța are în vedere faptul că la data încheierii contractului de credit, potrivit adresei ANAF de la fila 25 vol. II venitul net al intimatului [REDACTAT] a fost de 27.710 lei în anul 2007, iar intimatul [REDACTAT] nu a realizat venituri impozabile în anul 2007.

Conform aceleiași adrese, intimatul [REDACTAT] a realizat în cursul anului 2015 venituri din dividende în cuantum de 105.715 lei (rezultând o medie de 8.809,53 lei lunar), dar în anii 2016 și 2017 nu a figurat cu venituri impozabile. În ce o privește pe intimata [REDACTAT], conform adresei ANCPI, aceasta figurează ca fiind proprietară a două imobile apartamente în [REDACTAT] (dintre care unul fiind cel pentru care a fost emisă notificarea) și cu trei terenuri extravilane în jud. [REDACTAT].

Cu toate acestea, instanța reține că potrivit bilanței de verificare și a bilanțurilor depuse la dosarul cauzei, S. [REDACTAT], societate administrată de intimata [REDACTAT] (f. 117-128 vol. II) a fost în pierdere în anul 2007, nerealizând profit.

Situația particulară dificilă a intimațiilor și lipsa culpei acestora în perioada desfășurării contractului a fost direct recunoscută de bancă, aceasta fiind cea care în actele adiționale nr. [REDACTAT] (în anul 2013 – f. 27 vol. I), nr. [REDACTAT] (în anul 2014 - f. 35 verso vol. I), nr. [REDACTAT] (în anul 2015 – f. 39 vol. I), recunoștea „situația financiară dificilă a împrumutatului”. Dacă banca ar fi reținut vreodată culpă a intimațiilor cu privire la situația în care se aflau, evident, nu le-ar fi recunoscut situația financiară dificilă.

Conform adresei ANAF de la fila 25 vol. II, instanța constată că în perioada 2012 – 2014 intimații au avut venituri constante, în timp ce în anul 2016 cei doi figurează împreună cu venitul de 14 lei, iar în cursul anului 2017 niciunul dintre intimați nu a realizat venituri impozabile (la data la care a fost emisă notificarea cei doi intimați nu obțineau venituri impozabile).

Instanța reține că pe parcursul derulării contractului de credit intimații au formulat 3 cereri de reeșalonare credit, contractul de credit fiind modificat prin cele 4 acte adiționale încheiate.

Instanța mai reține că intimații au indicat, iar reclamantele nu au contestat că, la data contractării, cursul de schimb CHF era de 1,8924 lei, rata lunară aferentă fiind de 1.245 de lei, pentru ca în 2015 să ajungă la 3,70 de lei și chiar 4,30 de lei într-o singură zi, cu apreciere de peste 100% față de anul 2008, astfel că rata intimațiilor a ajuns în martie 2017 când au făcut notificarea la 3.044 de lei (f. 111 vol. III).

Prin urmare, la data notificării intimații nu obțineau venituri impozabile, iar rata era de 3.044 lei, față de rata inițială de 1.245 lei, adică mai mult decât dublă.

Într-adevăr, la momentul contractării unui credit în valută trebuie să existe și un nivel minim de conștientizare în sarcina consumatorului. Banca nu are o obligație de educare a consumatorului-client chiar și pe chestiuni elementare, iar variația cursului de schimb al

valutelor este o chestiune de notorietate generală, este o noțiune care nu necesită cunoștințe de specialitate pentru a o putea înțelege.

Dar, dacă fluctuațiile de curs pot fi anticipate, sensul și amploarea acestora nu pot fi previzionate, iar chestiunea ce trebuie dezlegată în cauză este legată de diferența de curs valutar ce poate fi în mod rezonabil previzionată și acceptată de către un observator obiectiv și rezonabil de tipul omului prudent și diligent, respectiv diferența de curs depășește limitele rezonabilității. Astfel, un contract de credit într-o monedă străină creează un *risc inerent* oricărui contract și un *risc supra-adăugat*. Riscul inerent este cel obișnuit, cel care implică posibilitatea prevederii și acceptării sale de către părți la momentul încheierii contractului, respectiv o devalorizare sau o valorizare rezonabilă a monedei străine a creditului. Riscul supra-adăugat este cel excepțional, cel care nu a putut face obiectul unei previziuni de către niciuna dintre părți, risc care trece dincolo de puterea de prevedere a cocontractanților și care ține de intervenirea unor elemente ce nu puteau fi avute în vedere la momentul încheierii contractului, precum valorizarea exorbitantă a monedei creditului. A considera că, indiferent de intensitatea variației monedă națională-monedă străină, debitorul consumator este cel care și-a asumat atât riscul inerent, cât și riscul supra-adăugat sau că orice variație monedă națională – monedă străină intră în noțiunea de risc inerent ar însemna golirea de conținut a instituției imprevizunii și a nega însuși raționamentul Curții Constituționale, ceea ce nu poate fi acceptat. Dimpotrivă, tocmai datorită gradului ridicat de stabilitate cu care francul elvețian era cunoscut la momentul contractării, care presupunea ca fiind exclusă o devalorizare a acestei monede, însăși banca a acceptat să acorde credit în CHF. Dacă această monedă ar fi fost cunoscută ca fiind instabilă sau ca nesigură, nefiind o monedă frecventă în activitatea cu clienții persoane fizice, banca ar fi avut obligația și să refuze acordarea de credit în CHF pentru că instabilitatea valutară presupune și instabilitate pe plus pentru o bancă, dar și instabilitate pe minus și, implicit, posibilitatea de destabilizare a activității băncilor de pe piață și de destabilizare a economiei.

În cauză, creșterea cursului monedă națională-monedă străină de 120% depășește limitele rezonabilității și trece în sfera unei onerozități excesive, aflându-ne pe tărâmul unui risc supra-adăugat. Niciun consumator obișnuit, obiectiv și rezonabil, de tipul omului prudent și diligent, nu se poate considera că și-ar fi asumat o fluctuație valutară de 120% precum cea din speță. Iar în cauză, nu există niciun element probator din care să rezulte că intimații și-ar fi asumat o fluctuație ce depășește limitele rezonabilității, trecând în sfera unei onerozități excesive; în contract nu s-a specificat în mod expres că intimații consumatori își asumă riscul valutar indiferent de fluctuațiile valutare care ar putea surveni pe parcursul executării contractului între această monedă străină și moneda națională. Contestatoarele nu au făcut dovada și, de altfel, nici nu au susținut că cel puțin în ultimii 20 de ani moneda CHF a mai înregistrat o astfel de apreciere sau că în ultimii 20 de ani a existat vreo altă monedă străină care să fi înregistrat o astfel de apreciere pentru a putea reține că o apreciere de 120% a CHF este ceva cât se poate de normal pe piața valutară.

Faptul că această apreciere este un risc supraadăugat în prezenta cauză, nu un simplu risc inerent cum susțin contestatoarele, că această supraapreciere a fost un șoc valutar este pe deplin dovedit de reacția națională și europeană la această apreciere a cursului CHF și față de moneda EURO sau USD, nu doar față de RON, este pe deplin dovedit din discuțiile, comentariile, analizele generate nu doar în media, dar și la nivelul forurilor europene, din sesizarea chiar și a Curții Europene de Justiție a Uniunii Europene cu cereri de interpretare a textelor unor directive în domeniul creditelor la sesizarea instanțelor naționale europene pe rolul cărora erau și există litigii legate de credite în CHF.

Faptul că această apreciere CHF este un risc supraadăugat în prezenta cauză, nu un simplu risc inerent cum susțin contestatoarele, este pe deplin dovedit de faptul că tocmai aceste variații absolut excepționale au determinat reacții și la nivelul autorităților legislative

din țară și au dus și la adoptarea Legii de modificare a O.G. nr. 50/2010 care, în varianta adoptată de Camera Deputaților, cuprindea dispoziții speciale referitoare la contractele de credit în CHF, nu la credite în alte valute, dispoziții derogatorii de la reglementarea de drept comun. Faptul că această Lege a fost constatată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 62/2017 nu poate șterge faptul că a fost inițial adoptată o astfel de lege cu astfel de dispoziții în cuprinsul ei, nu poate șterge faptul că și în Raportul suplimentar favorabil al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din 18.10.2016 aferente acestei Legi (public pe site-ul Camerei Deputaților cdep.ro) s-a făcut trimitere expresă prin pct. 4 la creditele în CHF, nu și la credite în alte valute.

Prin urmare, este evident că în cazul RON/CHF nu vorbim despre un risc inerent, ci despre un risc supraadăugat, eveniment absolut imprevizibil care nu a depins de o persoană fizică din România, cum sunt intimații.

În speță, imposibilitatea intimaților de susținere a contractului în forma în care a fost încheiat și modificat este obiectivă, lipsită de orice culpă din partea intimaților, fiind determinată strict de această supraapreciere a cursului RON/CHF, supraapreciere determinată pur și simplu de o decizie a Băncii Centrale Elveției din 15.01.2015 de a renunța la plafonul minim la cursul de schimb, în prezenta cauză, tot probatoriul administrat făcând dovada în plus a fi îndeplinită și condiția subiectivă a impreviziunii reținută de Curtea Constituțională (paragrafe 116, 117, 119).

Astfel, certificatele de atestare fiscală, adeverințele de venituri, extrasele de conturi din întreaga perioadă 2007 – 2017 fac dovada că intimații au încasat venituri din salarii și dividende, nu și din valorificarea unor eventuale alte bunuri mobile sau imobile sau din eventuala vânzare a unor bunuri pe care le-ar fi deținut. Prin urmare, nu se poate vorbi despre reaua credință de a nu mai respecta contractul, ci despre imposibilitatea de a nu mai executa contractul în forma în care este el acum, în sensul Deciziei Curții Constituționale 623/2016 (paragrafe 116, 117, 119),

Instanța constată că intimații au dat dovadă clară de bună credință, au încercat să concilieze interesele contractuale, au făcut demersuri pentru obținerea unei renegocieri a contractului pentru a putea totuși să își execute obligațiile față de bancă, în Actele adiționale încheiate reclamante și în 2013, 2014 și 2015 menținându-se clar chiar de către reclamante că au fost încheiate la solicitarea intimaților, în vederea înlesnirii rambursării sumelor datorate.

De asemenea, în data de 13.03.2017 (f. 111 vol. I), intimații au solicitat B. S.A. readaptarea condițiilor contractuale ale contractului de credit nr. 17.07.2007, arătând că doresc să continue executarea obligațiilor de plată și solicitând o negociere reală și efectivă de natură a înlătura efectele schimbărilor circumstanțelor, reprezentate de aprecierea excepțională a monedei CHF precum și a devalorizării garanției.

Având în vedere considerentele expuse, instanța apreciază că intimații au făcut dovada îndeplinirii condițiilor impreviziunii și, implicit, dovada netemeinicii contestației reclamantelor, motiv pentru care instanța va respinge contestația reclamantelor, ca neîntemeiată.

Cu privire la cererea reconvențională

Analizând pe fond această cerere, instanța face trimitere din nou la considerentele Curții Constituționale din Decizia 623/2016:

- adaptarea contractului pe parcursul executării sale la noua realitate intervenită echivalează cu menținerea utilității sociale a acestuia, mai precis permite executarea în continuare a contractului prin reechilibrarea prestațiilor. Evaluarea intervenirii acestui risc trebuie privită și realizată în ansamblu, prin analiza cel puțin a calității și pregătiri economice/juridice a cocontractanților [dihotomia *profesionist/consumator*], a valorii prestațiilor stabilite prin contract, a riscului deja materializat și suportat pe perioada derulării contractului de

credit, precum și a *noilor condiții economice care denaturează atât voința părților, cât și utilitatea socială* a contractului de credit. Această evaluare de ansamblu permite stabilirea, pe de o parte, a limitei dintre cele două categorii de riscuri anterior menționate și, pe de altă parte, în funcție de rezultatul la care se ajunge, luarea unei decizii cu privire la soarta contractului. Însă, *odată constatată depășirea riscului inherent contractului și survenirea celui supra-adăugat, intervenția asupra acestuia devine obligatorie și trebuie să fie efectivă, fie în sensul încetării, fie în cel al adaptării sale noilor condiții*, ea producând efecte juridice pentru viitor, prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului (paragraf nr. 98);

- instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa va putea face aplicarea impreviziunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datoriilor principale și accesorii). Cu alte cuvinte, în lipsa acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv al Legii nr. 77/2016, instanța judecătorească va *pronunța o hotărâre prin care va dispune fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa* (paragraf nr. 121);

- faptul că *garanția adusă se devalorizează nu are legătură cu executarea contractului de credit*. Acest criteriu ar putea, în schimb, să fie folosit în coroborare cu principiul echității ca parte a teoriei impreviziunii astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Astfel, instanța judecătorească urmează să evalueze *dezechilibrul prestațiilor rezultate din contractul de credit și prin recurgerea la acest criteriu atunci când contractul de credit a fost convenit în vederea achiziționării unui imobil* (paragraf 122)

Totodată, instanța are în vedere și considerentele Curții Constituționale din Decizia 62/2017, deși această Decizie a avut ca obiect Legea de modificare a OUG 50/2010, nu Legea nr. 77/2016, atâta timp cât însăși Curtea a făcut trimitere în această Decizie și la Decizia 623 și la Legea nr. 77/2016 și la raporturile dintre cele două legi și la efectele asupra ambelor legi și, expres, la contractele din CHF:

- În ceea ce privește contractele de credit *în franci elvețieni*, legea dedusă controlului de constituționalitate stabilește un regim juridic diferit față de reglementarea de drept comun, derogatoriu de la acesta. Prin normele legale criticate se stabilește în sarcina creditorului o obligație de a face, aceea de acceptare a înlocuirii soldului sumei datorate într-o valută cu suma echivalentă în lei, dar nu la cursul de schimb valabil la data efectuării conversiei, ci la cel stabilit la o dată anterioară realizării operațiunii, considerat mai favorabil uneia dintre părți, respectiv consumatorului. Sub aceste aspect, Curtea urmează a analiza în ce măsură noile dispoziții sunt compatibile cu principiile constituționale invocate de autorul sesizării și cu legislația infraconstituțională în vigoare. (paragraf 44).
- Curtea apreciază că incidența principiului nominalismului monetar în contractele de credit *în franci elvețieni nu constituie o piedică în calea aplicării mecanismului impreviziunii*, dacă sunt îndeplinite condițiile de incidență ale acestuia. (paragraf 44).
- *argumentele reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016* privind Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite cu privire la incidența teoriei impreviziunii *sunt pe deplin aplicabile și în materia contractelor de credit în franci elvețieni. Astfel, instanța judecătorească are competența și obligația să aplice impreviziunea dacă sunt îndeplinite cumulativ condițiile existenței acesteia*, astfel că *situația consumatorilor de credite în franci elvețieni cunoaște un remediu judiciar viabil*, de natură să înlăture efectele schimbării circumstanțelor care au condus la contractarea creditului. *Aceasta are posibilitatea de a interveni asupra contractului în mod efectiv, fie în sensul dispunerii încetării executării sale, fie în cel al adaptării sale noilor condiții*, cu efecte juridice doar pentru viitor,

prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului. *Adaptarea la noile condiții se poate efectua inclusiv printr-o conversie a ratelor de plată în moneda națională la un curs de schimb pe care instanța îl poate stabili în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei în scopul reechilibrării obligațiilor, curs valutar care poate fi cel de la data încheierii contractului, cel de la data survenirii evenimentului imprevizibil sau cel de la data efectuării conversiei.* (paragraf 49).

- Mai mult, Curtea observă că obiectul de reglementare al Legii pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori *se suprapune cu cel al Legii nr. 77/2016* privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ceea ce privește contractele de credit pentru consumatori privind vânzarea, respectiv cumpărarea unor bunuri imobile, contractelor de credit garantate cu ipotecă asupra unor bunuri imobile și contractelor de credit ce implică un drept legat de un bun imobil, astfel că *nimic nu împiedică debitorul contractului de credit în franci elvețieni să solicite instanței judecătorești aplicarea dispozițiilor Legii nr. 77/2016, în configurația primită prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, și, implicit, reamenajarea contractului de credit al cărui consumator este.* (paragraf 53).

Față de aceste considerente ale Curții Constituționale, rezultă că în prezenta cauză, odată reținută incidența impreviziunii, rămâne să fie analizată utilitatea continuării contractului conform cererii reconvenționale sau, dimpotrivă, încetarea contractului și stingerea debitului conform notificării.

Instanța va avea în vedere în această analiză doar prima variantă propusă de intimați - curs valutar la care se vor stabili sumele datorate de 2,27 de lei/CHF, rata dobânzii fixă de 3,5% - în condițiile în care această variantă este chiar mai puțin favorabilă intimaților atâta timp cât, în măsura aplicării ei, potrivit calculelor depuse de intimați și necontestate de contestatoare, soldul creditului ar fi de aproximativ 219.831 lei (f. 117 vol. III), în timp ce varianta a doua propusă de intimați ar presupune un sold de 234.006,5 lei (f. 77 vol. I).

Raportat la această variantă de adaptare rezultă că, dacă instanța ar respinge și cererea intimaților de adaptare a contractului, urmare a respingerii și a contestației reclamantelor, obligațiile intimaților s-ar stinge pur și simplu și contestatoarele ar avea obligația, conform Legii nr. 77/2016, să se prezinte la notar în vederea încheierii actului de dare în plată translativ de proprietate asupra apartamentului nr. 108 din str. Cozla, apartament care, conform certificatului de atestare fiscală, la acest moment are o valoare de 197.232 lei (f. 90 vol. I), valoare care este de notorietate că nu este și valoarea reală de vânzare care depinde întotdeauna de întâlnirea cererii cu oferta.

Dimpotrivă, varianta propusă de intimați este favorabilă și contestatoarelor, în această variantă reclamantele urmând să obțină, pe lângă garanția ipotecară asupra apartamentului cu o valoare impozabilă de 197.232 lei (garanție pe care, în orice moment al neexecutării contractului o pot valorifica, poate chiar la un moment în care piața imobiliară le-ar fi mai favorabilă), ar urma să obțină și soldul de 219.831 lei pe care intimații l-ar datora conform clauzelor ce vor fi adaptate și ar beneficia în continuare sau de posibilitatea de acoperire a eventualelor restanțe viitoare și prin modalitate de executare silită a popririi veniturilor.

Prin urmare, numai în această variantă propusă de intimați procedura prevăzută de Legea nr. 77/2016 nu ar duce la un dezechilibru al prestațiilor în contra contestatoarelor prin devalorizarea garanției primite conform paragrafului 122 din Decizia 623 a Curții Constituționale.

Instanța are în vedere și faptul că, până în decembrie 2016, intimații achitaseră deja 68.678 CHF din creditul acordat (f. 70 vol. I - reclamantele nu au contestat calculele

intimațiilor). Modul de calcul al dobânzii, LIBOR CHF la 3 luni plus 3 pp asigură o justă echilibrare a prestațiilor reciproce, distribuind în mod echitabil între părți pierderile și beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor, în consecință instanța. Intimații nu au propus cursul valutar CHF de la data contractării, cum permitea a fi avut în vedere chiar potrivit considerentelor Curții Constituționale, ci un curs majorat cu 20%, cotă medie de apreciere a monedelor străine pe piața valutară.

Instanța reține și că scopul oricărei bănci nu este acela de a deține imobile în proprietate, ci de a rula bani cu obținere la final de profit prin dobândă. Iar singura modalitate prin care reclamantele pot evita aplicarea dării în plată și primirea doar a unui apartament de 197.232 lei este accastă adaptare a contractului în varianta propusă de intimați.

Pentru aceste motive, având în vedere asumarea expresă a intimațiilor cu privire la varianta I, instanța va admite în parte cererea reconvențională și va dispune adaptarea contractului de credit ipotecar nr. HE [redacted] în sensul că, începând cu data primirii notificării de către contestatoare, respectiv 29.03.2017 (f. 12 vol. I) cursul valutar la care se vor stabili sumele datorate este de 2,27 de lei/CHF, iar rata dobânzii este LIBOR CHF 3M plus 3 pp.

Instanța subliniază că soluția de admitere în parte a cererii reconvenționale va fi pronunțată prin prisma faptului că în ce privește dobânda, cea care asigură respectarea drepturilor băncii creditoare este rata dobânzii este LIBOR CHF 3M plus 3 pp și nu rata dobânzii fixe de 3,5% astfel cum au solicitat intimații prin notele scrise (f. 118 vol. III).

Instanța va stabili data primirii notificării de către reclamante ca dată de adaptare a contractului în condițiile în care nu ne aflăm în prezența unei acțiuni în eventuală constatare nulitate a clauzei privind cursul valutar care, ca orice nulitate, produce efecte și pentru trecut, ci într-o acțiune determinată de schimbări extraordinare care au survenit de abia după încheierea contractului. Și Curtea Constituțională a arătat în Decizia 62/2017 că efectele unei astfel de hotărâri se pot produce doar pentru viitor, prestațiile deja executate fiind câștigate contractului.

Legea nr. 77/2016 este cea care stabilește expres prin art. 6 alin. 1 data la care se produc efectele demarării procedurii dării în plată, respectiv data primirii notificării de către bancă. La data primirii notificării, executarea contractului se suspendă. Dacă contestația unei bănci este admisă definitiv, executarea suspendată se reia de la momentul la care a fost suspendată, adică de la data primirii notificării de către reclamante. Dacă contestația unei bănci este respinsă și se dă eficacitate notificării, banca nu va avea dreptul la recuperarea creanțelor care ar mai fi curs între data primirii notificării și data încheierii actului translativ de proprietate. Prin urmare și efectele impreviziunii, în oricare dintre variantele stabilite și de Curtea Constituțională ca producându-se în temeiul acestei legi, adică inclusiv respingere contestație, dar adaptare contract de o manieră favorabilă și contestatoarelor, trebuie să se producă de la aceeași dată pentru identitate de rațiune.

Și în Decizia 93/2017 în analiza Legii nr. 77/2016, Curtea Constituțională a reținut că „pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna creditorului un instrument juridic prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca pe această perioadă contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că accastă perioadă este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt create posibilitățile de continuare a executării contractului de credit prin adaptarea acestuia la noile condiții socio-economice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada termenului

de contestație și al judecării, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia. În acest context, Curtea constată că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că *suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului*, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. (...) *Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată ar fi fost depusă, debitorul de bună-credință al obligației, întrucât Curtea în analiza sa pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție, să fie ținut să plătească, în continuare, sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea.* În aceste condiții, nu este de admis ca o realitate juridică formală, rezultată din contractul de credit, să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile. (...) Curtea constată că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea *principiului proporționalității ce caracterizează orice măsură etatică în domeniul proprietății private.*" (paragrafe 40, 41, 46, 48).

Prin urmare, o dată în plus rezultă că, odată reținute ca fiind îndeplinite condițiile impreviziunii, efectele impreviziunii în varianta stabilită de instanță se vor produce, conform art. 6 alin. 1 din Legca nr. 77/2016, de la data primirii notificării de către contestatoare.

Cu privire la **cheltuielile de judecată**, potrivit art. 453 alin. 1 C.p.c., partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.

Față de soluția de respingere a cererii de chemare în judecată ce va fi pronunțată în cauză, instanța constată că reclamantele au pierdut procesul, astfel încât va respinge cererea lor de obligare a intimaților la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește cererea intimaților privind cheltuielile de judecată, deși conform art. 452 C.p.c., aveau obligația de a face în condițiile legii, dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată, cel mai târziu la data închiderii dozbaterilor asupra fondului cauzei, instanța constată că intimații nu au făcut dovada efectuării cheltuielilor de judecată.

Pentru acest motiv, instanța va respinge cererea intimaților de obligare a contestatoarelor la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge contestația formulată de contestatoarele B. S.A. cu sediul în [redacted] și E. N. E. P. [redacted], cu sediul în [redacted] Amsterdam, [redacted], ambele cu sediul ales în [redacted], [redacted] în contradictoriu cu intimații [redacted] și [redacted], ambii domiciliați în București, [redacted] și cu domiciliul ales în București, str. Doctor Nicolae Tomescu, nr.11, etaj 1, ap.2, sector 5, ca neîntemeiată.

Admite în parte cererea reconvențională.

Dispune adaptarea contractului de credit ipotecar nr. [REDACTED] 17.07.2007 în sensul că, începând cu data de 29.03.2017, cursul valutar la care se vor stabili sumele datorate este de 2,27 de lei/CHF, iar rata dobânzii este LIBOR CHF 3M plus 3 pp.

Respinge cererea intimațiilor de obligare a contestatoarelor la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 15 zile de la comunicare, care se va depune la Judecătoria Sectorului 3 București.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 19 decembrie 2017.

PREȘEDINTE,

[REDACTED]

[REDACTED]

GREFIER,

[REDACTED]

